

"Στην Αμερική"

Η ζωή μερικές φορές είναι σκληρή μαζί σου. Δεν ξέρεις τι έχεις κάνει και σε μισεί, όμως η ζωή δεν αλλάζει εύκολα άποψη για εσένα. Έτσι και εμένα η ζωή δεν μου φέρθηκε καλά. Η ξενιτιά είναι το χειρότερο πράγμα που μου έκανε η ζωή, η μοίρα, ο θεός ή όπως αλλιώς θέλεις να το λες. Εδώ πρέπει να συστηθώ σε εσένα τετράδιο μου. Με λένε Μαρία και είμαι ένα κοινό 14χρονο κορίτσι. Έχω μια αδελφή 5 ετών και μια μητέρα 36ετών. Μετά τον θάνατο του πατέρα μου, η μητέρα μου πούλησε το μοναδικό σπίτι μας και πήρε τα χρήματα για να πάμε στην Αμερική για μια καλύτερη ζωή. Έτσι τώρα βρίσκομαι σε ένα καράβι με την οικογένεια μου με προορισμό την Αμερική.

Μόλις επιβιβαστήκαμε, τρέξαμε να κάτσουμε σε δύο κενές πλαστικές καρέκλες πριν τις πάρει κάποιος άλλος. Έκατσα και έβαλα την αδελφή μου στην ποδιά μου και την αγκάλιασα σφιχτά. «Μαρία πόσες μέρες θα είμαστε στο καράβι;» με ρώτησε η Κατερίνα «Δεν ξέρω η μικρή μου, πάντως δεν θα είναι πολύς καιρός». Της είπα ψέματα όμως το χαμόγελο της με καθησύχασε. Η μητέρα μου μετά τον χαμό του πατέρα δεν έβλεπε καθαρά και δεν νοιαζόταν όπως εγώ ήθελα αλλά δεν την κατηγορώ. Μου λείπει ο πατέρας μου όμως ξέρω πως από εκεί που είναι μας προσέχει.

Πέρασε ήδη μια εβδομάδα και οι μέρες γίνονται όλο και πιο κρύες. Εχτές πέθανε ένας κύριος που καθόταν απέναντι από κρουλόγημα, ήταν βαριά άρρωστος δύο μέρες τώρα αλλά κανείς δεν έλεγε τίποτα. Σε τέτοιες καταστάσεις δεν μπορείς να κάνεις πολλά. Η Κατερίνα φοβάται και εχτές έκλαιγε με τον χαμό του κυρίου. Είναι αστείο, πέθανε ένας άνθρωπος μπροστά μας, και κανείς δεν τον έκλαψε. Ούτε το όνομα του δεν ξέρουμε. Λάθος. Δεν είναι αστείο. Είναι τραγικό. Όλα είναι τραγικά εδώ. Τόσα άτομα έφυγαν από την Ελλάδα για να ζήσουν όπως θέλουν και κάποιοι πεθαίνουν. Πεθαίνουν για να ζήσουν Πραγματικά τραγικό. Άλλη μια μέρα πέρασε και περιμένουμε την άλλη μέρα σαν ελπίδα

Τέσσερις μέρες τώρα η μητέρα μου βήχει σαν τρελή. Μια κυρία της έδωσε λίγη σούπα και ένα παυσίπονο. Δεν μας είπε πως την λένε. Δεν ρώτησα και εγώ. Μόνο ένα ευχαριστώ της είπα και της έσφιξα το χέρι. Φοβάμαι! Όχι τόσο για την μητέρα μου όσο για την

Κατερίνα. Δεν θα αντέξει άλλο θάνατο, άλλο πόνο. Σαν να μην έφταναν αυτά μας είπαν δύο άντρες πως τις επόμενες μέρες θα είχε κακοκαιρία και πως θα καθυστερούσαμε πολύ ακόμα να φτάσουμε. Μας είπαν επίσης πως τα τρόφιμα έφταναν για ακόμα 3 εβδομάδες για όλους. Θα έπρεπε να κάνουμε οικονομία και το ξέραμε όλοι μα ο καθένας κοιτούσε τον εαυτό του. Ένα μικρό μαύρο αγοράκι πέρασε από μπροστά μας και είπε σε μια γιαγιά από δίπλα μας πως έχασε τον μπαμπά του. Η γιαγιά ούτε που του έδωσε σημασία. Δεν το κοίταξε καν. Το καημένο. Έκλαιγε με λυγμούς και η κακιά ούτε που το κοίταξε. Πήγα εγώ κοντά του, του μίλησα και το βοήθησα να βρει τον μπαμπά του. Την χαρά του ανθρώπου όταν με είδε να έχω αγκαλιά τον γιο του δεν περιγράφεται. Με ευχαρίστησε θερμά και μου είπε πως κανείς δεν του μιλάει. Μου είπε επίσης πως πολεμάει καθημερινά για ένα πιάτο φαγητό για εκείνον και το παιδί του και πως όλοι τους βρίζουν. Αναρωτιέμαι γιατί να κάνεις κάτι τέτοιο. Φαίνεται τόσο καλός άνθρωπος. Τον λένε Τζον και τον γιο του Μάικ. Εύχομαι να πάνε στην Αμερική με επιτυχία. Ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί εμείς είμαστε καλύτεροι από εκείνους. Κακοί άνθρωποι. Αυτό είμαστε.

Μετά από δέκα μέρες η μητέρα μου πέθανε. Άκουσα την αδελφή μου εκείνο το βράδυ να κλαίει μες στον ύπνο μου και όταν άνοιξα τα μάτια μου μου είπε «η μαμά δεν ξυπνάει, πήγε να δει τον μπαμπά, μου είπε πως θα έβλεπε τον μπαμπά» την πήρα στην αγκαλιά μου για να την απομακρύνω. Δύο άντρες πέταξαν το άψυχο σώμα της στην θάλασσα και μου έδωσαν τα ρούχα της για να μας ζεσταίνουν είπαν. Η Κατερίνα δυο μέρες μετά και ακόμα κλαίει. Έχει στερέψει πια, αλλά δεν σταματάει.

Ένας μήνας πέρασε από τότε που μπήκαμε σε αυτό το καράβι. Ένας μήνας και μας είπαν το πρωί πως θέλουμε και άλλον ένα μήνα. Έχουμε κουραστεί όλοι και πολύ πεθαίνουν απ' το κρύο όμως όλοι περιμένουν σιωπηλοί. Άκουσα από δύο κυρίες πως τα ασυνόδευτα παιδιά πάνε σε ορφανοτροφείο και πως κανένας δεν θέλει να τα πάρει, αν δεν μιλάνε την γλώσσα τους. Δεν με νοιάζει για εμένα. Για την Κατερίνα φοβάμαι και δεν θέλω να μεγαλώσει στην στεναχώρια και την φτώχεια. Θα την αντιμετωπίσουν ρατσιστικά και ξέρω πως δεν θα το αντέξει. Σκέφτομαι τον μικρό Μάικ και τον πατέρα του. Θα περάσουν μια μαρτυρική ζωή και τους λυπάμαι. Έψαχνα εχτές να τους βρω αλλά κανείς δεν ήξερε για δύο μαύρους και κανείς δεν νοιαζόταν να μάθει. Αναρωτιέμαι γιατί όλοι πρέπει να είμαστε ρατσιστές!

Σήμερα μας πλησίασε μια γλυκιά κυρία με ένα αγοράκι. Από πίσω της ήταν ένας νέος όμορφος άντρας, μάλλον σύζυγος της. «Γεια σας κορίτσια, είστε μοναχά σας;» μας ρώτησε. «Ναι η μαμά και ο μπαμπάς είναι άγγελοι, λέει η Μαρία, στον ουρανό» είπε η Κατερίνα και ξεκίνησε να κλαίει. Η γυναίκα την πήρε αγκαλιά της «Ήσυχασε μικρή μου είσαι ασφαλής τώρα». Μου έδωσε το χέρι της να συστηθεί «Με λένε Αργυρό, από εδώ ο άντρας μου Αντώνης και ο γιος μου Μίλτος» «Μαρία» της είπα «και η αδελφή μου Κατερίνα». Μου μίλησε για εκείνους και πως έμαθαν πως είμαστε μόνες, γιατί πέθανε η μητέρα μας και πως δεν ήθελαν να μας αφήσουν μόνες. Χάρηκα που έχουμε κάποιον να μας βοηθάει τώρα όμως μου λείπει η μητέρα μου ακόμα πιο πολύ.

Δεκαπέντε μέρες με την Αργυρό και για πρώτη φορά ξεκινώ να ελπίζω για το μέλλον μας. Φαίνεται πως όλοι τους μας αγαπάνε πολύ και δεν θα μας αφήσουν όπως νόμιζα για λίγο στην αρχή. Την τελευταία εβδομάδα όμως βήχω και πονάω πολύ στο στήθος. Ο Αντώνης λέει πως θα περάσει και κοιτάει την Αργυρό με θλιμμένο ύφος. Έχω καταλάβει τι γίνεται, αλλά δεν με απασχολεί τόσο από την στιγμή που η Κατερίνα θα είναι ασφαλής. Ανακοίνωσαν πως τα τρόφιμα πλέον θα μοιράζονται πρώτα στα παιδιά και αν φτάνουν στους υπόλοιπους. Ξέρω πως το τέλος μου είναι κοντά αλλά χαίρομαι που και η Αμερική είναι κοντά.

Στην Αμερική

Συντάχθηκε απο τον/την Αλίκη Αποστολάκη
Κυριακή, 22 Ιανουάριος 2017 16:34

Σήμερα μάλλον γράφω για τελευταία φορά. Ο πόνος στο στήθος έχει γίνει ανυπόφορος και χωρίς να βήχω. Έβαλα την Αργυρό να υποσχεθεί πως θα αγαπά την Κατερίνα σαν να ήταν δικό της παιδί και πως δεν θα την αφήσει ποτέ μόνη. Το πρωί φώναζαν χαρούμενοι πως με τα κιάλια είδαν το άγαλμα της Ελευθερίας και πως αύριο το πολύ θα έχουμε φτάσει. Λυπάμαι που δεν θα το δω γιατί σιγά-σιγά αισθάνομαι την παρουσία των γενιών μου να με πλησιάζει. Κατερίνα αν ποτέ διαβάσεις αυτά που γράφω να ξέρεις πως θα είμαι πάντα μαζί σου μόνο αν με σκεφτείς και πως σ' αγαπάω όσο δεν αγάπησα τίποτα άλλο σε αυτό τον κόσμο Να ξέρεις πως θα είμαι καλά εκεί που πάω και πως θα έχω παρέα τον μπαμπά και την μαμά. Να αγαπάς την Αργυρό και την οικογένεια της σαν να είναι δική σου οικογένεια. Σ' αγαπώ πολύ!

Το παραπάνω ημερολόγιο βρήκε η Αργυρό στην αγκαλιά της Μαρίας μετά τον θάνατο της και το έδωσε στην Κατερίνα σε ηλικία 30 ετών που είχε κάνει πλέον δική της οικογένεια. Ένα χρόνο μετά την ανάγνωση του ημερολογίου της αδελφής της έκανε μια κόρη και την ονόμασε Μαρία προς τιμή της αδελφής της.

Μανουσάκη Ελένη Γ5

5ο Γυμνάσιο Ηρακλείου

□

Στην Αμερική

Συντάχθηκε απο τον/την Αλίκη Αποστολάκη
Κυριακή, 22 Ιανουάριος 2017 16:34
